



ובדברי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד...



פניני הלכה

הימנעות מדברים אסורים משום ע"ז

כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשע"ה יו"ד סי' קמ"ו ה"ב וז"ל: לפיכך אמרו חז"ל אל תצווה לא למיכאל ולא לגבריאל. כי המתפלל למלאכים ומחלה פניהם לעשות בקשתו ולהציל לו מרעתו, נמצא שהוא עובר על מה שנאמר לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. לפי שאין למלאך או לזולתו שום בחירה ושום כח ורשות להרע או להטיב, או לעשות דבר שהוא היפך רצון ה'. אבל מה שאנחנו נוהגים לומר בשלהי האשמורות של חודש אלול, פיוט אראלי מרומים, הוא מותר גמור, כי אין אנו מתפללים בו מצד הכח שיש להם מעצמם, אלא מצידו יתברך. שכן מוכיח ענין הפיוט. וכך הוא גם כן סיומו, הליצו נא לפני בעל הרחמים. וכן בסוף הסליחות של יום הכפורים מכניס רחמים וכו' השתדלו והרבו תחינה ובקשה לפני מלך רם ונישא כי אחרי שהרבינו וסיימנו תפילותינו ותחנונינו להקדוש ברוך הוא, מבקשים אנחנו מהם רק לסייענו ולעזרנו בהשמעתם ובקבלתם לפניו יתברך. ועל דרך זה אין שום חשש באמירת שמים וארץ בקשו עלי רחמים וכו', חמה ולבנה כוכבים ומזלות בקשו עלי רחמים, כיון שאין בידם אלא לבקש רחמים בלבד. ואך כגון מה שהיו האמהות בדור שעבר מה שהיו האמהות בדור שעבר מלמדות את ילדיהן כשנושרת להם שן, להשליכה כלפי השמש ולומר שתיקח שן זו, ותביא לו שן אחרת, צריך למנוע.

המשך בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ועשו להם ציצת (במדבר טו. לח)

מובא בגמרא (מנחות מ:): טלית שהקטן מתכסה בו ראשו ורובו והגדול יוצא בה דרך עראי, חייבת בציצית. אין הקטן מתכסה בו ראשו ורובו אע"פ שהגדול יוצא בה עראי פטורה. ע"כ. וכן נפסק להלכה כמובא בש"ע סי' ט"ז וז"ל: שעור טלית שחייב בציצית שיתכסה בו באורך וברוחב ראשו ורובו של קטן המתהלך לבדו בשוק, ואינו צריך אחר לשמרו. עכ"ל. ובפוסקים יש כמה שיטות מהו שיעורה, ולהלכה קיימ"ל אמה על אמה ואכמ"ל.

ויש לעיין מדוע לא אמרו החכמים הראשונים בעצמם את מידת הטלית, אמה על אמה, ותלו זאת בבגד של קטן. ויש לתרץ בכמה אופנים אלא שאכמ"ל. ואפשר שזה גם בא לרמז על הקשר הגדול שיש לאב עם בנו בחיוב ציצית בבגדו. והן אמת שחייב קטן בציצית הן בגיל והן במידת הבגד הוא שונה והרבה יותר קטן וכמו שמובא בגמרא ונפסק להלכה סי' י"ז ה"ג, שקטן היודע להתעטף, אביו צריך לקח לו ציצית לחנכו, ודוקא כשיודע לעטף ב' ציצית לפניו ושנים לאחריו, ויודע לאחזו הציצית בידו בשעת קריאת שמע. (ועיין שע"ה סי"ח הל"ז ובעיני יצחק שם) ע"כ. מ"מ קשרו ענין הגדול בקטן להוסיף בחשיבות הענין.

וכן היה מנהגינו מאז ומתמיד שגם הקטנים מעוטפים בטלית גדול בכל התפילות והוא דבר מפורסם לכל. וכבר ידוע שאבותינו בתימן לא הלכו עם טלית קטן לא הגדולים ולא הקטנים מלבד יחידי סגולה ושמעתי מפי ידידי הרב ע"מ (רה"ע) הי"ו שנראה מהברייתא שאם לא עוטר בטלית את ראשו אינו בר חיוב ציצית וזו כנראה מה שסברו ואכמ"ל, עכ"פ איכשור דרא וכאן מתעטפים כל היום בטלית קטן גדולים וקטנים, אלא שטליותיהם הקטנות של הילדים [ויש גם גדולים] הם מבד שחיובה הוא רק מדרבנן, ולא עוד שבדר"כ פתילותיהם נעשו ע"י מכונה וכשרותם נמוכה למאוד מאוד ואני בעיני ראיתי ציצית של ילד חדשה ששתי כנפות קשורות ביחד באותן פתילות. וה' הטוב יציל עמו ישראל משניאותו. וע"כ גם אם סומכים על ציצית קטן לילדים קטנים, אך עכ"פ לא לוותר על טלית גדול לפחות בתפילת שחרית ורצוי של צמר, ובפרט שהילד עולה לקרוא שישי או תרגום שצריך לכסות ראשו וגופו בטלית, ואם אין לו משלו בוש הוא בדבר שצריך להיזקק לאחרים ואף כולם מעוכבים בגללו וא"צ להאריך בדברים ידועים. וב"ה שזיכנו ה' ב"ה שבמוסדותינו 'עטרת חיים' כל התלמידים מכיתה א' עם טלית גדול בזמן תפילת שחרית.

ויש להרגיל את הילדים עוד מאז שהם קטנים לילך עם טלית קטן [וה"ה כיפה], דאל"כ קשה להם לקבל זאת על גופם בטענה של לא נח, מציק וכיו"ב. גם יש להרגילם לאחזו הציציות בידם בעת קרית שמע ולנשקם במקומות הנהוגים לנשקם, והוא חיוב מצוה המחדיר יראת שמים רבה. גם כדאי שיהיה להם טלית גדול של חול וטלית גדול מיוחדת לשבת.

ונחתום בדברי הרב הקדוש 'פלא יועץ' במה שכתב בע' ציצית וז"ל: וראוי לחנך את הקטנים במצוה זו והיתה להם טלית קטן תחת בגדיהם תדיר, ובה יקנו סדר קדושה ויהיה להם סיוע על התורה ועל העבודה. עכ"ל.

יתגברו משפע בריכה העליונה, המשפחה היקרה, הנרתמת כלה למען חיזוק הת"ת, ומעשייה בצנעה, וחפיצה בעילום שמה ובגני ברק מושבז, יה"ד שרק שמחה ושיון מביתם יצא, ויזכו כולם להתנעים וכלות יראי ה', ורוב טובה וברכה במעונם תשרה, ואנרה זו תורה מביתם הוצה יזרח ויהיה, אכ"י"ד

מחידושי רבותינו

שלח לך אנשים (במדבר יג. ב)

פתרונות לפרשת 'בהעלותך'
אחודה חידה! יהושע באמרו 'אדני משה
כלאם' והורה הלכה בפני רבו.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב עואץ' צארום.
הזוכה בהגרלה: אברהם עמר.



אזרחי חיה!
מילת כמי השמורה בפי
יהודי תימן, על אדם שעושה
בהיפך מהנאמר לו
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

פתחתי אני הצעיר החושק בזה הספר זה שאמר
הכתוב הן אל לא ימאס תם ולא יחזיק ביד מרעים,
הכתוב הזה נאמר על המרגלים ששלחם משה בתמות וישרות
לרגל את הארץ, לבסוף יעשו מרעים: יאמרו גנותה, ולכך תמצא שמותם על שם
מעשיהם כמו שדרש הרב זכרוננו לברכה ואלה שמותם.

במדרש אמרו חכמינו ז"ל דבר זה מסורת בידינו מאבותינו ואנו לא עלה בידינו אלא אחד סתור בן
מיכאל שסתר דבריו של אל. מיכאל שנעשה מך לאל רצה לומר כינוי לשם. ועוד פירש נחבי בן ופסי,
שהחביא דבריו של אל, ופסי שפסע על דברי אל, והשאר לא נתפרשו לשום אדם. ואני הצעיר
כשעיינתי בנשאים פירשתי שמותיהן על שם מעשיהן כפי קוצר ידיעותי.
שמוע בן זכור רצה לומר שהשמיע גנות הארץ לכל אחד מישראל, זכור שנזכר עונו לדורות רצה לומר
בכייח בתשעה באב.

שפט בן חורי, רצה לומר שישפטו אותו בחור אחד מגיהנם.

יגאל בן יוסף שהוא נבזה לאל על דרך לחם מגואל.

פלטי בן רפוא על שם שלא נפלט מגיהנם שנקרא רפא.

גדיאל בן סודי רצה לומר שהגיד סודו שלא נמסר לו וסרה דבר על ה' ועל ארצו.

גדי בן סוסי, רצה לומר שנגוד עליו מיתה משונה, כמו גודו אילנא, וסס יאכל עש.

עמיאל בן גמלי, רצה לומר שהלשין על עצמו גחלים עוממות, או שהיה כגמל המראה סימני טהרה.

גאואל בן מכי, רצה לומר שהיה בעל גאווה ומראה פנים לדבריו וה' מכמו ומשפילו כמו דאית אמר ואם מך הוא. זה מה שנתבאר
לי ותבוא עלי הברכה.

ועוד יש לשואל לומר מפני מה לא שלח מבני לוי וזה נראה שמשוא פנים יש בדבר אם לא ישלח אחד מבני שבטו.

ויש לומר שכבר ידע שאין לשבט לוי חלק בארץ אמר בליבו אין ראוי שילך אחד מהם לראות דבר שאינו שלו וזו מן המידות
הטובות והם בוטחים על הש"י ומיחדים לעבודת ה' בשמירת המקדש וכל כליו והוא ממציא להם ספקס ברוך הוא וברוך שמו
כענין שנאמר ה' הוא נחלתו.

דבר אחר זכר צדיק לברכה ושם רשעים ירקב, מכאן אמרו חכמינו ז"ל, כל הזוכר הצדיק ואינו מברכו עובר בעשה וכל הזוכר
רשע ואינו מקללו עובר בעשה, כדאיתא גבי אברהם וה' אמר המכסה אני מאברהם, וסמיך ליה ואברהם היו יהיה, הדא הוא
דכתיב זכר צדיק לברכה. ושם רשעים ירקב זה לוט דכתיב הוא יושב בשער סדום, וכתיב אנשי סדום רעים וחסאים וכמה ראיות
כיוצא בזה מן המקרא ומדברי חכמינו ז"ל.

דבר אחר זכר צדיק לברכה הכתוב מדבר כנגד הצדיק שהכל מתברכין בהם ובשמותיהן להדמות אליהם כגון אברהם יצחק
ויעקב משה אהרון דוד ושלמה ודומיהן, ושם רשעים ירקב אלו הרשעים הכל מתרחקין מהן ומשמותיהם כגון עשיו עמלק סיסרא
המן ודומיהן, ורצה לומר ישלח בהם רקבנות ולא יזכרו עוד.

דבר אחר זכר צדיק לברכה הכתוב מדבר במרגלים שכולן נתכוונו לגנות א"י חוץ מיהושע וכלב ולפי שיהושע נתפלל עליו משה
כמו דאית אמר ויקרא משה להושע בן נון יהושע ופרשו רבותינו ז"ל יה יושיעך מעצת מרגלים ונשאר כלב שצידק נפשו כמו
שנאמר ויבוא עד חברון ונשתטח על קברי האבות ונתפלל על עצמו כמו דאית אמר אל תאסוף עם חטאים נפשי וסופו הוכיח
ויהס כלב. ושם רשעים ירקב, אלו שאר המרגלים ששמותיהם על שם מעשיהם כמו שכתבו רבותינו ז"ל מסורת היא בידינו
מאבותינו שהמרגלים על שם מעשיהם נקראו כמו שכתבתי למעלה.

אמר הכותב למטה אפרים הושע בן נון ולא נתייחס אל יוסף ואחר כך מטות בניו וכאן הקדים בן קודם לאביו.

ונראה לי שהטעם מפני כבודו של יהושע בזה המקום לא נתייחס אל יוסף והוא הוציא דיבה על אחיו, והמרגלים הוציאו דיבת
הארץ כשם שפ"י יהושע ממוציאי דיבת הארץ כך הפרישו ממוציאי דיבה על אחיו ונתייחס אליו לפי מקומו גדי בן סוסי ונדמה לו
במעשיו אלו הבן הזכיר עווננו של אביו, אבל יהושע לא הזכיר עם יוסף כאילו הוא בן איש אחר, הלו תראה שזכרו יהונתן בן
גרשום לא תלו אותו במשה שלא הלך בדרכיו אלא במנשה שמעשיו דומין לו שמנשה לא כיבד הוריו ולא הלך בדרכיהם, כך
יהונתן לא עשה כאבותיו לכך תלו זה בזה אף על פי שכמה דורות בניהן והבן זה ודעהו.

(יצדה לדרך' למהר"י צאהדי זצ"ל)

לרפואת סעדיה עדי בן שלום צובירי בשכחע"י

להצלחת רפי בן חביבה הי"ו

לעילוי נשמת סעדיה בן מנצור ז"ל, רפאל בן סעדיה ז"ל,
עודד בן צדוק ז"ל, רדה משה בן סעדיה ז"ל, רדה בת עווד
ע"ה, תנצב"ה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה



מהליכות אבותינו

עזרת הלימוד בישיבות שבתים

מתוך שו"ת וענין יצחק סי' רפ"ח
למרן הגר"י יצחק רצאבי שליט"א

שאלה: ידוע שאבי סבי הגאון האדיר הרב שלום שמן נ"ע שימש כראש הישיבה הגדולה בצנעא עיר התורה. על בן אבוקש אם יוכל הרב בתשובתו המיוחלת להרחיב מעט על ענין הישיבה, אם היא כשיבות שלנו אם לאו. מה היה תפקיד ראש הישיבה, ואיך היו פני הדברים במשאם ומתנם בלימוד בישיבה, גם אם היו שיעורים והיאך. יוסף בן לא"א שלום שמן, ישיבת רבינו חיים עזר, בני ברק.

תשובה: הישיבות שם לא לבחורים בלבד כבזמנינו, אלא בעיקר לרבנים ויודעי ספר. ראש הישיבה לא מסר שיעורים, אלא למדו יחד ונשאו ונתנו בעיון כמה שעות, וראש הישיבה היה המוביל.

ובהערות שם נוסף: הוא גם זה שקרא מתוך הספר וביאר תחילה, ואחר כך נשאו ונתנו. איתמר. והגאון כמוהו"ר עמרם קורח זצ"ל בביאורו לדיואן הנקרא עלמות שיר, כתב על שירת איומה המשי בזה"ל, היתה ישיבת חכמים קבועה במדינת צנעא, והיו נקבצים רבניה לבית כנסת מידי יום יום מעת הבוקר ועד הצהרים, ללמוד וללמד כל דורש את דבר ה', דברים ברורים אליבא דהלכתא. ואפילו דברי ריבות בין איש לחבירו היו נוקקים להוציא לאור משפט או לבצוע, כפי רוח מבינתם, מבלי לקבל שום פרס וכו' יעו"ש. ועל סיוס זה, עיין בעיני יצחק על שולחן ערוך המקוצר חלק חושן המשפט הלכות בית דין סימן רי"א אות פ"ד ד"ה מאידך. איתמר. ועיין עוד בספרו סערת תימן דף מ"ד, ובספר איש ימיני חלק א' דף ש"מ. ובענין זה יש להרחיב הרבה, אך מקוצר הזמן אכתוב מטעמת כל שהיא. מפי הרש"צ זצ"ל שמעתי, כי לו נכתבו כל החידושים שנתחדשו בישיבות, היה בידינו ארון מלא ספרים. דוגמא לזה תמצא בשו"ת חן טוב למהר"י בדיחי סימן כ"א ריש אות ה' וז"ל, זכור אני שכבר נתקשינו (בישיבה הגדולה שהא עמד בראשה) בפירוש ההלכה מה בין דברי מרן ז"ל ודברי רמ"א בהבנת העניין. וכבר נשכח ממני מה נתפרש לנו. אמנם עכשיו אחזה דעי מה שהבנתי וכו' ע"כ. ובשו"ת פעולת צדיק למהר"ץ חלק ג' ריש סימן ר"ה, מעשה היה בישיבה אחת יעו"א שהיו לומדים בהלכות תפילין וכו'. ואז חיפשנו לדעת מאין סמכו להם להקל וכו' ע"כ. ועיין באורך בספר אורח לצדיק פרק מ"ז, ומבוא לשו"ת פעולת צדיק הנקרא צדיק מה פעל פרק ג' והערה ס"ח. ומה שכתבתי בקונטרס שר השלום מדף ס"ב, דברי חפץ קובץ ב' ריש דף י"ב. איתמר.

המשך מהעמוד הראשון ובעיני יצחק שם כתב ע"ז וז"ל: כנלע"ד פשוט. דמסתברא שלמדו זאת משכיניהם, כמ"ש בכגון זה הנחלת יוסף בהקדמתו דף ו' ע"ב, ועוד שם בחלק ב' (מנהגי עדן) דף כ"ב ע"ב, וזה מפני שנתר אצל הערביים שרידי דברים של ע"ז בבלי דעת כרגימת אבנים למרקולים בעירם הטמאה וכמ"ש הרמב"ם בתשובותיו אמצע סימן תמ"ח יעו"ש. ובדברינו לקמן הלכות גילוח פיאאות הראש והזקן סימן קמ"ט הערה כ' ד"ה ולחזק. מלבד שהוא הבל גמור, שאין בו שום צורך, כי כן ברא הקב"ה בטבע שתצמח שן אחרת תחתיה בלי שום פעולה מצידנו כמפורסם. ויש מוסיפים ה"ל, להשליך את השן לשמש כשפניהם לצד אחר, ולצרף עם השן כמה אבנים. ואומרים איזה נוסח שאין לו טעם ולא ריח. כיוצא בזה שמעתי כי יש מהפרסים נוהגים כשיש פצע יבש בעור גב היד, כמין בועא, ונקרא בלשונם פלאל, ודומה לזה בלשון ערב, פונים לירח הנקרא "הלאל", ואומרים לו שיקח את ה"פלאל". שכך סיפר לי אחד מבני תורה, שאמרה לו זקינתו לעשות כך, ונתרפא. וצריך למנוע גם את זאת. ונראה שזה גרוע מזריקת השן לשמש, כי שם נראה שאינן מאמינות בעצמן בזה אלא נועד להרגיע את הילדים בלבד ונכנראה שמתעם זה לא שמענו מי שמיחה בדבר, אמנם לענ"ד נראה דאפילו הכי אין להשאיר לדברים כאלו שריד ופליט. ועוד שנתברר לי כי יש שהאמינו לזה בתמימות, משא"כ כאן שהגדולים עושים כן לרפואה. וברור שאין זה דומה כלל למה שאנו אומרים בברכת הלבנה, כשם שאנו מרקדים כנגדיך וכו' לא יוכלו ליגע בנו, כי אין אנו מבקשים ממנה זאת, אלא מהקב"ה. כמו שמסיימים בהדיא בפסוק (שמות ט"ו, ט"ז) בגדול "זרועך" ידמו כאבן. ומה שכתוב בספרי סגולות שהפוחד מקול רעמים, יאמר אז "גבריאל", נראה דלית לן בה, כי אינו קורא לו שיענהו ויצילהו, רק שהזכרת שמו מועילה כמו שמועילים הלחשים ודומיהם. ועיין לקמן הלכות מעונן ומנחש סימן קמ"ח סעיף י"א. ואל תתמה על זה שמועיל להירפא, כי הקב"ה הניח מקום לטעות כמו שאמרו רז"ל במסכת עבודה זרה דף נה. על פסוק ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש ואת הירח וגו' אשר חלק י"י אלדיך אותם לכל העמים (דברים ד', י"ט) מלמד שהחליקם בדברים כדי לטרדם מן העולם. ועיקר הדבר ידוע גם בקהילותינו, שפצע יבש הנזיל אומרים העולם שזה יארע למי שסופר את הכוכבים באצבעותיו או מורה עליהם באצבעותיו. וסיפר לי חכם אחד שהוא היה לועג מתחילה על זאת, וספר את הכוכבים כך כמה פעמים, ולפתע פתאום עלה לו פצע זה. ונראה אם כן שיש להימנע ולמנוע מי שעושה כן. ואין זה בכלל לא תנחשו הואיל ונמצא בדוק ומנוסה אפילו ע"י מי שלא האמין, ועיין לקמן הלכות מעונן ומנחש סימן קמ"ח הערה כ"ד ד"ה אסו. ושמעתי שיש לפצע זה כמה רפואות טבעיות בדוקות ומנוסות, כגון לקחת עץ הדס ולשרפו באש, ולהניחו בחמום ע"ג בועא זו, ואז היא מתנתקת.

ומה שנהוג בקהילותינו להקפיד שלא יהו מנעל וסנדל הפוכים, נראה פשוט שאינו בכלל זה, ואדרבה שפיר קא עבדי. שאין הכוונה מפני שזה נראה חסרון כבוד לשמש ולירח עצמם, אלא לשוכן שמים יתעלה. וכן עמא דבר שזהו זלוול בכבוד ה' ח"ו. ומה גם בדורות שעברו שהיו המבואות מטונפים יותר, הלכך הצריכו להסתיר החלק התחתון של מנעלו. ולכן מקפידים לא רק כשמוצאים שהם מונחים כך תחת הרקיע, להחזירם על מתכונתם, אלא אפילו כשנמצאים כך בתוך הבית, ואף אם הם סגורים בתוך תיבה וכדומה. ושמעתי מהרה"ג המקובל יעקב משה הלל שליט"א שגם אצלם הבבלים נזהרים בזה מאד, ושהדבר מפורסם אף לכל המונם. ועיין להגרי"ח בשו"ת תורה לשמה סימן שע"ג שכתב מילתא חדתא, שאין לו לאדם לזלוול בדברים בשמש או בירח וכל צבא השמים, כי הם עבדיו יתברך וכו'. ועל פי זה הורה שיפה עשה מי שגער במי שאמר לבנו שנכוה מחום השמש, כדי להפיס דעתו, אני אלקה את השמש כך וכך מלקיות. עכ"ל.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה



חכמי תימן

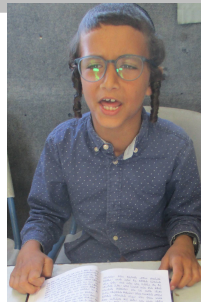
הרב יעיש כורת זצ"ל
 חכם בצנעא מלפני כמאתים
 שנה. תנצב"ה.

עדיו לגדולות...

התלמיד הנעלה שמעון יוחאי
 עפגין נ"י מכיתה ה' חגג סיום
 משניות סדר זרעים עם חבריו
 בכיתה. יה"ר שיזכה לסיים כל
 השתא סדרי. יישר כח לאמו
 על העוגה המיוחדת



מתלמידי
 כיתה ב'
 לראות
 ולהנות...



התלמיד הנעלה מכיתה ד'
 מאיר דוד חלה נ"י גידל
 והוציא לפנים את פאותיו לחן
 ולתפארת כיהודי עם סימנים
 מרצונו ומדעתו. עליו הכתוב

אומר
 ישראל
 אשר
 בך
 אתפאר
 קיבל
 כהוקרה
 שי
 צנוע



תלמידי כיתה ג'
 חוגגים כמעט בכל
 שבוע סיומי פרשיות
 בשינון וידיעה. יה"ר
 שיזכו לברך על גמרה
 של תורה.
 יישר כח למשפחת
 שיאחי על העוגה
 המיוחדת לחגיגת
 הסיום



התודה...

ו הברכה...

לאישי היקר במעלה, צנוע
 ונחבא, דואג מאוד לת"ת בחפץ
 לב ובשמחה, עושה ומעשה
 ללא כל טובת הנאה, ידידנו
 משכבר הימים
 ה"ה אילן נגר יצ"ו
 יה"ר שיתמלאו כל משאלות לבו
 לטובה, ויאריך ה' ימיו בטוב
 ושינותיו בנעימים, בבריאות
 איתנה ונהורא מעליא דשנים
 ורעננים. ויראה כל זרעו צדיקים
 וישרים, ממזכי הרבים, אכ"י

הערות, הארות ותשובות לחידות
 ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
 או במייל:
 e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

בדרכיהם אתהלך...

אימה יתירה...

לרפואת ולזווג הגון הרה"ג
 יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

פעם אחת היה הרב שלמה אלקארה ז"ל עובר ברחוב בליל שבת בעלות השחר,
 הולך לדרכו לבית הכנסת להתפלל, והריח ריח נבילה באחד מן הבתים.
 וקרא לבעל הבית ואמר לו, הראני החמין והתבשיל של שבת. הראהו. כיון שראה
 אמר לו, החמין שיש פה אסור לפתוח אותו עד מוצאי שבת, עד שאבוא אני ואפתח
 אותו בעצמי, ואם תגע בו אזי תענש. אני התריתי בך ונתתי בו סימנים.
 במוצאי שבת ציוה הרב להוציא את כל החמין ואת כל כלי התבשיל, ולזרוק אותם
 החוצה. ולקח בעל הבית וְאָסְרוּ בבית האסורים, מקום אשר אסירי המלך אסורים,
 ויהי שם בבית הסוהר. והעם תמהו על זה, כי לא ידעו מה הוא. והניח עליו קנס לבית
 הכנסת, ויצא.

אחר כך קרא הרב לאשת בעל הבית. אמר לה, בתי, ספרי נא האמת, כי לא יקרך
 עוון בדבר הזה. אמרה לו, אדוני, בעלי הביא הבשר לשבת, ובא החתול ולקחו והלך
 לו. ומיראתי מבעלי שלחתי לקנות לו בשר, ולא מצאתי בשר כשר, ולקחתי לו
 בשר נבלה לשבת, כי יראתי פן יבוא והכני.

אמר להם, תדעו שאסור להטיל אימה יתירה בתוך ביתו של אדם, שמתוך כך
 מאכילתו נבלה ומשמשתו נדה רחמנא ליצלן. (קורא הדורות' עמ' ד"ש מהדורת נוסח תימן)

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה